

Planering för framtiden

Tony Ebrahimi uppmanar oss i Arkitektens aprilnummer att delta i en debatt om god arkitektur på kommunal nivå. Då jag ännu går på skolan har jag inte sett så mycket av den kommunala verkligheten i praktiken men vill gärna reagera på hans visioner om stadsplanering inför framtiden. De går i korthet ut på att betona städernas regionala särart genom historiska kopplingar som "skulle kunna sätta individuell prägel på olika stadsmiljöer och framhålla deras karaktär". Medlet är att utifrån nationalromantiska ideal utforma byggnadernas detaljer och skapa trädgårdsstäder för att "hävda sig i det framtida Europa".

Liknande tankegångar genomsyrade stadsbyggnadskursen vi i årskurs tre på LTH hade i höstas för Johan Rådberg, som kan sammanfattas i: trädgårdsstäder, new urbanism och ovilja från lärarnas sida att diskutera alternativ, vilket tyder på ett ointresse för att få oss studenter engagerade i ämnet.

Det är paradoxalt att ju mer Europa och världen länkas samman, desto mer ska den nationella särarten betonas. I Sverige har vi en relativt hög invandring och bara i Malmö finns omkring 150 olika nationaliteter. Vare sig i där, Stockholm eller någon annan svensk stad tillåts dessa kulturer lämna något direkt avtryck i stadsmiljöerna. Är det då planering för framtiden att skapa arkitektoniskt "skådebröd" utifrån romantiserade ideal om en tid då äppleträd blommade i var mans täppa, far var rar och mor rodde?

Den 3 maj gästföreläste det dansk-svenska arkitektkontoret UiD som för närvarande har en utställning om Öresundsregionen på Dansk Arkitektur Center i Köpenhamn (se DN:s kulturdel söndagen den 2 maj). Deras föreläsning gav upphov till en livlig diskussion om regional utvidgning över nationella gränser, migration, förändringar av välfärdssamhället och dessa olika fenomenens konsekvenser för den fysiska planeringen. Det var första gången under mina snart tre år på skolan som vi har haft en angelägen debatt om planeringsfrågor, med ett tydlig samtids- och framtidsperspektiv.

Vad som skulle vitalisera diskussionen om planering på kommunal nivå idag är inte i första hand en fråga om utformning av detaljer utifrån historiska mönster, utan en koppling till omvärlden och samtiden och ett tillvaratagande av de influenser som s.k. "nya svenskar" för med sig. Sverige är inte särskilt svenskt längre och det kanske är där utgångspunkten om planering för framtiden bör ligga.

Karin Lindgren A01 LTH